

Hazánkért Lakatos Pál honlapja

Lakatos Pál: Süllye

[Főoldal](#) | [Bemutakozás](#) | ["Könyvesház"](#) | [Írások](#) | [Archívum](#) | [Kapcsolat](#) | [Linkek](#) | [Programok](#) | [Keresés](#)

[Olajszókitők](#) | [Ügynökügyek](#) | [Újságírók árulása](#) | [Tengiz magyar áldozatai](#) | [Könyveimből](#) | [Szabaddóművesek-Holocaust-Trianon](#) | [1956](#) | [Talmud](#) | [Aranyvonat](#) | [Őseink](#) | [Cigányélet](#) | [Mártírjaink](#)

Szabaddóművesek-Holocaust- Trianon

Börtönbe a holocaust-eretnekekkel-Tűzre a könyveikkel!

[Nyomtatható változat](#)

Lendületben a holocaust inkvizíció

EGY SPANYOL REVIZIONISTA KIADÓT ISMÉT LETARTÓZTATTAK

BARCELONA, Spanyolország

2006. április 11-én, kedden a katalán fővárosban letartóztatták Pedro Varela revizionista kiadót a Libreria Europa könyvesboltjában, „genocídium védelmezése és igazolása” vádjával, mivel olyan könyveket adott ki, mint pl. Joaquin Bochaca Mito de los 6 millones (A hatmillió mítosza) című műve, és ezzel furcsa módon „veszélybe sodorta külföldi államok biztonságát”. (!?)

Az akcióban 500 könyvet foglaltak le. Varela kedden délelőtt 11-től szerdán hajnali 2-ig volt őrizetben, amikor is óvadékot tett le. Varelát öt év börtönbüntetés fenyegeti. A barcelonai újságok címlapjain a jóképű Varelát láthattuk, amint megbilincselve elvezeti őt egy nindzsaszzerű rendőr.

Meglepő, hogy az egyik könyv, melynek kiadásával vádolják, egy 1971-es klasszikus mű a rassz és IQ tárgyában, Hans Eysenck, a kiemelkedő tudós tollából, melynek címe Rassz, intelligencia és nevelés, és amely az USA-ban The IQ argument (Az IQ-vita) címen jelent meg. Eysenck német származású, és a Harmadik Birodalmat a harmincas években hagyta el; több mint 50 könyvet és 900 tudományos cikket írt, és a világ egyik legelismertebb pszichológusának tekintették.

Eysenck Rassz, intelligencia és nevelés című könyvét még 8-9 évvel ezelőtt is meg lehetett vásárolni a zsidó Koplovitz család tulajdonában álló, El Cortes Inglés nevű legnagyobb spanyol áruház-hálózatban.

A barcelonai államügyész, aki Varela letartóztatását elrendelte, egy volt maoista, aki manapság „demokrata”.

Varelának már volt tapasztalata, országa, valamint Ausztria „igazságszolgáltatási rendszeréről”, így ő visszaeső, ami befolyásolhatja a jelenlegi eljárás eredményét. Varelát először 1996. decemberében tartóztatták le, genocídium védelmezése vádjával. 20 000 könyvet, valamint más kiadványt koboztak el és semmisítettek meg akkor.

1998. november 16-án, egy spanyol bíróság Varelát öt év börtönbüntetésre ítélte „rasszista gyűlöletre való uszítás miatt”, valamint „genocídium tagadása vagy igazolása” miatt. Ez az ítélet a „holocaust-tagadás” miatti első spanyol ítélet volt.

Az ítélet az 1995. évi spanyol genocídium-ellenes és diszkrimináció-ellenes törvény alapján született meg.

1995-ig, Spanyolország a szólásszabadság oázisa és olyan menekülő nemzeti patrióták politikai menedékhelye volt, mint a belga Léon Degrelle, Otto Remer és Otto Skorzeny második világháborús német tiszt, valamint Walter Ochensberger és Gerd Honsik osztrák revizionista kiadók. Ez fénylő kivétel volt a sötét európai kontinensen, ahol az úgynevezett „gyűlöletbeszédet” és az úgynevezett „holocaust-tagadást” számos országban illegálisnak nyilvánították.

Spanyolország addig a világ patriótái számára a béke és szabadság maradandó kikötőjének látszott. Megvoltak mind a katolikus Spanyolország mélyen gyökerező jobboldali és „politikailag inkorrekt” hagyományai, egy olyan nemzeté, amely köztudottan kiűzte zsidó lakosságát 1492-ben, valamint a „Franco-diktatúra” (1936-1977) alatt is, amely szövetségese volt a nemzetiszocialista Németországnak, és a háború után is elkötelezett katolikus és antikommunista maradt.

Azonban 1995. május 11-én a spanyol Országgyűlés létrehozta a „genocídium-igazolás” és „rasszista gyűlölködés” bűncselekményeit. A Felipe Gonzalez miniszterelnök és Juan Carlos király által aláírt törvény preambuluma szerint a revizionista könyvek erőszakhoz vezetnek: „A több európai országban terjedő rasszista és antiszemita erőszak, melyet a náci ideológia zászlaja és szimbólumai alatt követnek el, arra kényszeríti a demokratikus államokat, hogy határozottan lépjenek fel az ilyen cselekmények ellen.”

Az „erőszak elleni” küzdelem miatt esett meg az, hogy fekete ruhás rendőrnindzsák őrizetbe vették Pedro Varela történész-kiadót.

(The Barnes Review Newsletter)

VÁDAT EMELTEK A „NÉMET JEANNE D'ARC” (SYLVIA STOLZ) ELLEN

Sylvia Stolzt, aki korábban Ernst Zündel védőügyvédje volt (amíg Meinertzhagen bíró ki nem zárta a tárgyalásból), a német jobboldali közvélemény „német Jeanne d'Arcnak” nevezte el. Ellene Mannheimben vádat emeltek, holocaust-tagadás címén, mert Dr. Rigolf Hennig védőügyvédjeként a következő megnyilatkozásai voltak (orvos ezredes védencét azzal vádolták, hogy a jelenlegi kormányt megrágalmazta):

Sylvia Stolz és Horst Mahler

- 1) Felolvasott a bíróságnak egy újságcikket, amely Gilad Atzmon világhírű izraeli művészt idézte, aki azt mondta, hogy a második világháború írott története és a holocaust „az amerikaiak és a cionisták által kitalált teljes hamisítás”.
- 2) Idézte Ahmadinedzsád iráni elnök kijelentését, miszerint ő nem hisz a holocaustban. Hozzátette, hogy Germar Rudolf „gyökeresen felszámolta a holocaust-vallást”.
- 3) Azt állította, hogy a Német Birodalom jogilag még mindig létezik, és ezért a jelenlegi Német Szövetségi Köztársaságnak nincs joghatósága Dr. Hennig ügyében. Kijelentette: „A holocaust hazugsága szertefoszlik! Még ez a bíróság sem zárkózhat el attól, hogy tekintettel legyen a jól tájékozott kétkedőkre.”
- 4) A per kezdeti szakaszában Sylvia Stolz azon a nézeten volt, hogy a holocaust nem „nyilvánvaló”, ahogy ezt a bíróság állítja. A „nyilvánvalóság” csupán hamis tanúvallomásokra, kínvallatásokra, fenyegetésekre, a revizionisták ellehetetlenítésére, a revizionista könyvek tilalmára, és a holocaustban nyilvánosan kételkedők büntetőjogi üldözésére támaszkodik. A holocaust-tagadók üldözésének azonnal véget kell vetni.

A Sylvia Stolz elleni vádemelés újabb bizonyítéka annak, hogy jelenleg Németországban súlyosan sérül a szólásszabadság. Pedig egy állítólag nyilvánvaló tény nem kellene drákói szigorral, büntetőjogi eszközökkel megvédeni. Ha a liberalizmus – a saját elveit is megtagadva – büntetőjogi eszközökkel akarja védeni a holocaust dogmáját, ez annak a jele, hogy nem szólnak igazán meggyőző történettudományi érvek e mítosz mellett. Pedig a történész állításaira is vonatkozik Aquinói Szent Tamás bölcsessége: egy tudományos kérdés eldöntésénél egyedül az számít, hogy milyen meggyőző érvekkel támasztják azt alá.

A 77 ÉVES ROBERT FAURISSON PROFESSOR ISMÉT A VÁDLOTTAK PADJÁN

Annak a hajtóvadászatnak, amelyet az utóbbi időben nemzetközi téren indítottak a revizionista történészek ellen, a 77 éves Robert Faurisson, a Sorbonne és a lyoni egyetem nyugalmazott professzora az egyik újabb áldozata.

Faurissont lényegében azzal vádolják, hogy tagadja a holocaust-dogmát, az európai zsidóság megsemmisítésére

létesített és a második világháború alatt működő, embereket gyilkoló gázkamrák létét Auschwitzban és más koncentrációs táborokban, és az ezen revizionista álláspontját tartalmazó telefonos interjút az iráni rádió és a Sahar 1 televízió rendelkezésére bocsátotta. A vád szerint ezt az interjút a satelitén keresztül a francia TV is átvehette, és ennek alapján a francia ügyészség a professzor ellen az 1990. július 13-i Fabius-Gayssot törvény 24.§-ának megszegése címén emelt vádat.

A 2006. július 11-i tárgyaláson, a párizsi törvényszéken a vádat Madame Anne de Fontette ügyész helyettes képviselte, de vádat emelt Faurisson ellen 3 civil szervezet is: a LICRA (Rasszizmus és antiszemitizmus elleni nemzetközi liga), az MRAP (Rasszizmus és antiszemitizmus elleni mozgalom) és LDH (Emberi Jogok ligája). Az elnöklő bíró Nicolas Bonnal volt.

A július 11-i tárgyalási napon, a tárgyalóteremben több mint 100 revizionista jelent meg Franciaországból, Nagy-Britanniából, Svédországból, Svájc-ból, Olaszországból, Iránból és még más országokból is, a professzor támogatására. A nagyon élénk, korát meghazudtolóan energikus professzor az egész tárgyaláson rendkívül eltökéltnak, határozottnak tűnt.

A bíró a nyitó kérdést szarkasztikus stílusban tette fel, de Faurisson figyelmeztette, hogy nem engedi magát ilyen stílusú beszédre kényszeríteni. Ezt követően a hangneme megváltozott.

Franciaországban tiltja a jog, hogy a védelem felhasználja érvként azokat a tudományos érveket, amelyeket Faurisson mindig megfelelő hivatkozásokkal szokott alátámasztani. Itt elég emlékeztetni arra a kijelentésre, hogy ő nem „az igazságot” akarja keresni, hanem egyedüli célja a tudományos pontosság. Ennek érdekében Auschwitzban, Treblinkában és számos más helyen először egy „detektív-vizsgálatot”, majd ezt követően laboratóriumi kémikusok bevonásával „a törvényszéki vizsgálatot” folytatott. Egy vizsgálóbíróhoz hasonlóan arra törekedett, hogy feltárjon minden elemet, ami „a vádlott” ellen, vagy éppen mellette szólhat. A dokumentumok vizsgálata során a legklasszikusabb történelmi módszert követte. Szerinte egy revizionista történész álláspontja nem tagadás, hanem az ilyen történész olyan kutató, aki kutatása végén arra az eredményre juthat, hogy azt állítja: ilyen vagy olyan „igazság” tudományos szempontból megkérdőjelezhető. A kutató munkáját nem korlátozhatják büntetőjogi eszközökkel, mint ahogy a tisztességes bíró kezét sem volna szabad megkötni a Fabius-Gayssot törvény 24.§-ával. A gázkamrák problémája tehát nem a bíróságokra, hanem a tudományos szakértőkre és a történészekre tartozik.

Ami a francia ügyészség által emelt vádat illeti, Faurisson készséggel elismerte, hogy a vádhatóság által bemutatott kazettán rögzített szavak megfelelnek az ő gondolatainak, de hozzátette: mivel rengeteg interjút adott, különböző alkalmakkor, különösen azóta, hogy 2000. novemberében, az iráni kormány meghívásának eleget tett, nem tudja megállapítani a kérdéses interjú helyét és időpontját. Csodálkozását fejezte ki, hogy az ügyészség képes minden vizsgálat nélkül megállapítani, hogy az ő rádióelőadása 2005. február 3-án hangzott el (ez a dátum valójában a francia TV általi átvétel időpontja). A hatóságok olyan kontár módon jártak el, hogy nincsenek abban a helyzetben, hogy megállapítsák, honnan származik a kazetta, amelyen lehetséges, hogy hamisítást is eszközöltek, hiszen a beszéd kezdete és vége hiányzik, ezért nem lehet tudni, hogy a professzor megjegyzései milyen szövegkörnyezetben hangzottak el. De azt sem lehet megállapítani, hogy a professzor szavai Franciaországban hangzottak-e el, vagy más országban. A beszéd hiányzó részeire való tekintettel nincs kizárva annak lehetősége, hogy Faurisson – szokásához híven – ez alkalommal is figyelmeztette az interjú készítőit, hogy kijelentéseit ne terjesszék Franciaországban. Röviden: nem bizonyítható a bűnös szándéka.

Eric Delcroix, Faurisson ügyvédje még azt is hangsúlyozta, hogy mivel a kazetta hanganyaga mutatja, hogy a professzor bizonyos neveket lebetűzött, ebből világosan következik, hogy azt hitte: beszédét lefordítják perzsa nyelvre, az iráni hallgatók számára.

A tárgyalás során Faurisson felsorolta azokat a jelentős engedményeket, amelyeket az utóbbi 50 év alatt a holocaust-történet hivatalos változatának hívei tettek, a revizionisták javára. Ezek között kiemelkedik az a tény, hogy Raul

Hilberg, a holocaust első számú zsidó kutatója a „Destruction of the European Jews” (Az európai zsidók elpusztítása) című művének második kiadásában arra kényszerült, hogy beismerje: nincs olyan dokumentum, ami azt bizonyítja, hogy létezett volna egy hivatalos német politika az európai zsidók megsemmisítésére.

Faurisson szavainak hatására Charriere Bournazel, a LICRA képviselője haragra lobbant, és kérte Bonnal bírót, hogy hallgattassa el a professzort, de a bíró hagyta Faurissont tovább beszélni. Erre Bournazel ünnepélyes pózba vágta magát, és önmagát „szent szemégyűjtőnek” nevezte, Faurissont pedig „antiszemitának” bélyegezte, de nem volt képes konkrétan megmondani, hogy a vádlott miért lenne „antiszemita”. Később Delcroix ügyvéd megjegyezte, hogy napjainkban az antiszemizmus vádját éppen úgy vágják az emberek fejéhez, mint egykor a „keresztényellenesség” vádját, az inkvizíciós eljárások során. Anne de Fontette ügyészhelyettes egy zsidó imát olvasott fel, amelyben Jahve segítségét kérte a „hazug ajkak” ellen. Ezt megtehetette egy francia bíróságon, noha Franciaországban az egyház és állam el van választva egymástól, és a bírósági termekből a feszület el van távolítva – ugyanakkor helye lehet ott egy zsidó vallási imának! Nicolas Bonnal bíró nyilván azért hagyta, hogy Anne de Fontette ezt a zsidó vallási megnyilvánulását megtehesse, mert a CRIF és a Simon Wiesenthal központnak az európai bírók számára szervezett „tréningjének” résztvevőjeként erőteljes zsidó befolyás alá került. Azt mondhatjuk, hogy Faurisson professzor valójában egy rabbinikus bíróság előtt állt!

Delcroix ügyvéd ezt követően beszédében a 24.§-nak a sajtószabadságot korlátozó jellegét hangsúlyozta és utalt a Nürnbergi Pernek a legyőzöttekkel szemben elkövetett jogsértéseire. Rámutatott, hogy ugyanezek szolgálnak – jogsértő módon – alapot a 24.§-ra. Robert Faurisson professzor ügyében a francia bíróság október folyamán hoz(hozott?) majd ítéletet.

Szittyakürt 2006. szeptember-október

 Nyomtatható változat (Új ablakban nyílik!)

 Küldje el a cikket barátjának, ismerősének!

: MYSTAT :
6 3 1 8 4 1 0

2004-2010 www.lakatospal.hu ©, KT-Perfect honlapkészítés